

INTERVIEW MARTIJN DAMBACHER

Nu hij in de Duitse competitie zijn vierde GM-norm heeft behaald, gaat Hout-Blerickenaar Martijn Dambacher

voortaan door het leven als grootmeester.

foto Laurens Eggen

Niet bang voor 'depressie'

Na de eerste norm in 2007 was er nog de twijfel. Drie jaar later bij het tweede kruisje de rotsvaste overtuiging. En nu, na het behalen van de laatste norm, is het een gegeven: **Hout-Blerickenaar Martijn Dambacher mag zich grootmeester noemen.**

door Peter Leijsten

Zou het toeval zijn? Vanaf het balkon van zijn flat op vijf hoog in Venlo kijkt Martijn Dambacher uit op een tuincentrum genaamd 't Swarte Schaep. „Een zwart schaap, dat klinkt negatief. Een buitenbeentje, dat klinkt sympathieker. En het klopt ook wel, als denksporter ben je wel altijd een soort buitenbeentje. Op de middelbare school maakt het je in ieder geval niet populair”, zegt de schaker. Na een aanzienlijke pauze dan toch, want zijn woorden kiest de 34-jarige Hout-Blerickenaar even bedachtzaam als de zetten op het schaakbord. À propos schaakbord, denk niet dat een bezoeker van huize Dambacher snel over een exemplaar zal struikelen. „Er is in de on-

middellijke omgeving toch niemand tegen wie ik een partij kan spelen.” De boodschap is duidelijk: bezoek hoeft het niet in zijn hoofd te halen deze grootmeester uit te dagen. Althans, grootmeester: aan alle voorwaarden heeft Dambacher voldaan, maar het is nu aan het eerstvolgende FIDE-congres om hem als tweede Limburger na Paul van der Sterren - toevallig ook Venlonaar - die titel toe te kennen. Een formaliteit. De grootmeestertitel is het einde van een weg die Dambacher, die in maar liefst drie competities (Nederland, België en Duitsland) speelt, in 2007 insloeg. In dat jaar sleepte hij bij zijn toenmalige Nederlandse club Utrecht in de landelijke schaakcompetitie de eerste GM-norm binnen. „Toch twijfelde ik toen nog of ik het wel in me had om grootmeester te worden. Eigen-

lijk begon ik er pas in te geloven na het halen van mijn tweede norm.” Dat was in 2010 in Plovdiv waar Dambacher met zijn Belgische club Eynatten excelleerde in de Europa Cup, met onder meer een zege en een remise tegen twee regelrechte wereldtoppers: Baadur Jobava en Teimour Radjabov. Dambacher: „Ik haalde daar een niveau dat ik daarvoor nog nooit en daarna nog maar zelden heb laten zien.” Twee GM-normen in eigen land (in 2013 voldeed Dambacher in de Nederlandse competitie weer aan de norm die FIDE gesteld heeft), eentje op Bulgaarse bodem in Belgische dienst. In sommige gevallen al genoeg voor het betreden van het schaakwalhalla, maar niet voor Dambacher: „Er zijn in totaal minimaal 27 partijen nodig. De norm in de Europa Cup was over 7 partijen

en de twee andere over 9, dus bleef ik op 25 partijen steken. Ik had dus nog een vierde norm nodig.” Als speler van Vorwärts Aachen in de Duitse Bundesliga zette Dambacher een maand geleden de puntjes op de i. „De grootmeestertitel kwam me inderdaad niet echt aangewaaid. Er zijn genoeg schakers die meer talent hebben dan ik. Neem de beste schaker van de wereld, Magnus Carlsen. Zelfs als ik zo veel tijd in mijn spel had gestoken als hij doet, dan zou ik nog niet zo goed zijn als hij. Nu ik grootmeester ben geworden, heb ik het idee dat ik het maximum heb behaald wat ik kan behalen. Een volgend doel wordt dan ook lastig. Een hogere titel dan deze is er niet en de Nederlandse top halen zal er ook niet in zitten. Ik kan misschien nog wel ietsje beter worden, maar de

rek is er wel een beetje uit.” Bang voor een valkuil waar voorgangers in vielen is de Noord-Limburger echter niet. Want Dambacher zou niet de eerste schaker zijn die een mindere fase laat volgen op het bereiken van de Heilige Graal, de grootmeestertitel. „Klopt, er is zoiets als de post-GM-depressie. Komt voor bij spelers die er een tijdlang zo hard aan trekken en als ze die titel dan binnen hebben, in een zwart gat vallen. Of ik daar last van ga hebben? Kijk, die titel is altijd wel een doel geweest, maar tijdens partijen ben ik er natuurlijk niet mee bezig. Ik hoop dat het wel mee zal vallen, maar misschien hou ik mezelf wel voor de gek. Maar ik wil zeker op niveau blijven presteren.” Voor het eerst tijdens het gesprek verschijnt er een glimlach op het gezicht van Limburgs beste schaker. Tijd ook voor een glaasje water, want de keel is droog. „Sorry. Dat zit zo, ik praat normaal niet zoveel.”

Op naar de keuken. En ziedaar, toch nog een 'schaakbord': de keukenvloer betreft een onvervalst schaakbordmotief. „Die vloer was al van de vorige bewoner. Ik vond het mooi, heb 'm laten liggen.” De vloer mocht blijven. Zoals de titel grootmeester altijd zal blijven. Want die nemen ze Martijn Dambacher nooit meer af.

“ Ik haalde in 2010 een niveau dat ik daarna nog maar zelden heb laten zien.

Martijn Dambacher, schaker

“ Een volgend doel wordt lastig. Een hogere titel dan die van grootmeester is er niet.

Martijn Dambacher, schaker